

Յովելի Գիրքը և Լաոդիկեան Յոթներորդ-Օրյա Ադվենտիստական Եկեղեցին — Թիվ Քառասունհինգ

Jeff Pippenger

2026-02-12

Համար Քառասունհինգ

Վերանայում

Ղևտական քսաներեքերորդ գլուխը հարյուր քառասունչորս հազարի Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանի ներսում առանձնացնում է երեք փորձություն: Վրանների տոնի առաջին օրը Հոգեգալստյան օրվա հետ համապատասխանեցնելով, ապա Քրիստոսի համբարձումից առաջ այն քառասուն օրերը, որոնց ընթացքում Նա երես առ երես ուսուցանեց աշակերտներին, առաջին պտուղների օրվա հետ համապատասխանեցնելով՝ կազմավորվում է մի ընդհանուր կառուցվածք, որը ներկայացնում է երեք հրեշտակների պատգամները:

Երբ «մահը, թաղումը և հարությունը» կիրառվում է որպես մեկ միասնական մարգարեական ուղենիշ, որն ունի երեք քայլ, ինչպես որ այն ներկայացված է Քրիստոսի մկրտությամբ, մենք տեսնում ենք, որ հարությունից հինգ օր հետո՝ առաջին պտուղների օրը, յոթօրյա Անթիսմոն հացի տոնի ավարտը հասնում է որպես սուրբ ժողով: Այսպիսով, Քրիստոսի հարության ժամանակ, որը համընկնում է առաջին պտուղների ընծայի հետ, հաջորդում է հնգօրյա ժամանակաշրջան:

Կառույցի վերջում, որը ստեղծվում է Տաղավարահարաց տոնի առաջին օրը Հոգեգալստյան օրվա հետ համադրելով, կա ևս մեկ ուղենիշ՝ երեք քայլերով, որին նույնպես հաջորդում են հինգ օրեր, որոնք հասնում են մինչև Հոգեգալուստ:

Այդ երկու «երեք քայլից բաղկացած ուղենիշների, որոնց հաջորդում է հինգ օր»-երի միջև կա երեսուն օրվա ժամանակահատված: Երբ Խորանների տոնի առաջին օրը համապատասխանեցնում ենք Պենտեկոստի օրվան, հասկանում ենք, որ Խորանների տոնից հինգ օր առաջ Քավության օրն էր: Քավության օրվանից տաս օր առաջ Շեփորների տոնն էր: Քրիստոսի հարությունից հետո՝ առաջին պտուղների օրը, Նրա երես առ երես ուսուցանելու քառասուն օրերը համընկնում են Շեփորների տոնից հինգ օր հետո և Քավության օրվանից հինգ օր առաջ:

Նրա «մահի, թաղման և հարության» եռաստիճան ճանապարհային նշանը, որին ապա հաջորդում են հինգ օր՝ մինչև Բաղարջահաց տոնի ավարտը, այնուհետև կրկնվում է երեսուն օր անց, երբ հայտնվում է «փողերի, համբարձման և դատաստանի» եռաստիճան ճանապարհային նշանը, որոնց ապա հաջորդում են հինգ օր՝ մինչև Պենտեկոստե: Սկզբնական եռաստիճան ճանապարհային նշանը հեշտությամբ սահմանվում է որպես մեկ ճանապարհային նշան՝ երեք աստիճաններով, որովհետև

այն հենց այդպես էլ անմիջապես նույնացվում է Քրիստոսի մկրտությամբ, որը խորհրդանշում է Նրա «մահը, թաղումը և հարությունը»: Մկրտությունը սուրբ 1,260-օրյա ժամանակահատվածի ալֆան էր, որի գագաթնակետը Նրա «մահը, թաղումը և հարությունը» եղան, և դա էլ 1,260 օրերի օմեգան էր:

Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանի վերջում գտնվող երեքքայլանոց ճանապարհանշանը պետք է ճանաչվի մարգարեական կիրառության միջոցով: Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանի հիսուն օրերի մեջ նույն կառուցվածքը գտնվում է թե՛ սկզբում, թե՛ վերջում: Հիմնվելով այն սկզբունքի վրա, որ Քրիստոսը միշտ վերջը պատկերում է սկզբով, մենք կարող ենք ճանաչել փողերի տոնը, որին հետևում է համբարձումը, որին հետևում է Քավության օրը, որին հետևում են հինգ օր՝ որպես մեկ «երեքքայլանոց ճանապարհանշան, որին հետևում են հինգ օր»:

Մենք նաև առաջարկված երեք քայլերը փորձում ենք աստվածաշնչյան այն ուղենիշներով, որոնք վերաբերում են այդ երեք քայլերից յուրաքանչյուրի բնութագրերին: Այդ երեք քայլերը բազմիցս ներկայացված են Աստծո Խոսքում: Դրանք երեք հրեշտակներն են. դրանք գավիթը, Սուրբը և Սրբությունների Սուրբն են. դրանք Սուրբ Հոգու գործն են՝ մեղքի, արդարության և դատաստանի վերաբերյալ համոզեցնելու մեջ: Փողերի տոնի, համբարձման և Քավության օրվա նույնականացումը որպես այդ երեք քայլերը պահանջում է, որ քայլերից յուրաքանչյուրն համահունչ լինի հաստատված աստվածաշնչյան վկայությանը:

Փողերը նախագգուշացման լուր են, և այն առնչվում է առաջին հրեշտակին, որ աղաղակում է. «Վախեցե՛ք Աստծուց»: Քրիստոսի համբարձումը Նրա Երկրորդ Գալստյան փառքի խորհրդանիշն է, քանի որ առաջին հրեշտակի երկրորդ արտահայտությունն է. «Փա՛ռք տվե՛ք Նրան»: Քավության օրը դատաստանի խորհրդանիշն է, և առաջին հրեշտակի երրորդ արտահայտությունն է. «Նրա դատաստանի ժամը եկել է»: Կան մի քանի եղանակներ՝ ճանաչելու, որ Պենտեկոստեի շրջանի վերջում գտնվող ուղենիշի երեք քայլերի մարգարեական հատկանիշները ներկայացնում են հավիտենական ավետարանի երեք քայլերը, որտեղ շատերը «կմաքրվեն, կսպիտականան և կփորձվեն»:

Այսպես լինելով՝ դուք ապա կարող եք տեսնել, որ երեք քայլերից բաղկացած առաջին նշանաբարում տրվում է զարու առաջին պտղի ընծան, իսկ երեք քայլերի վերջին նշանաբարում տրվում է ցորենի առաջին պտղի ընծան: Ապա կարող եք տեսնել, որ Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանի ալֆա երեք քայլերը նույնականացնում են անթթխմոր հացը, սակայն երեք քայլերից բաղկացած օմեգա նշանաբարը նույնականացնում է թթխմորով հացը: Ապա կարող եք նույնիսկ տեսնել, որ սկզբի երեքքայլ նշանաբարում է, որտեղ Քրիստոսը վեր բարձրացվեց բոլոր մարդկանց դեպի Իրեն ձգելու համար, իսկ ավարտի երեքքայլ նշանաբարում հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշակն է վեր բարձրացվում՝ հեթանոսներին ձգելու համար:

Առաջին և երրորդ հրեշտակները մարգարեական մակարդակում նույն հրեշտակն են, որովհետև առաջինը սկիզբն է, իսկ երրորդը՝ ավարտը: Ալֆա՝ առաջին հրեշտակը

հայտարարում է դատաստանի բացումը, իսկ օմեգա՝ վերջին հրեշտակը հայտարարում է դատաստանի փակումը: Առաջին հրեշտակի պատգամը գորացվեց Իսլամի կատարմամբ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, իսկ երրորդ հրեշտակը գորացվեց Իսլամի կատարմամբ 9/11-ին: Քույր Ուայթը հայտնում է մեզ, որ թե՛ առաջին, թե՛ երրորդ հրեշտակի առաքելությունն էր իր փառքով լուսավորել երկիրը: Այլ վկաներ ևս առատ են, և նրանք լիառատ աջակցություն են տալիս Հոգեգալստյան շրջանի կառուցվածքը նույնացնելու համար, ինչպես այն ներկայացված է Քրիստոսի հարությունից մինչև Հոգեգալուստ եղած հիսուն օրերի մեջ, Ղևտացոց քսաներեքերորդ գլխի առաջին քսաներկու համարներում և Ղևտացոց քսաներեքերորդ գլխի վերջին քսաներկու համարներում: Երեք քայլից բաղկացած հանգրվան և դրան հաջորդող հինգ օրերը ներկայացնող երկու հանգրվանների միջև ընկած է երեսունօրյա մի շրջան, որը ներկայացնում է երկրորդ հրեշտակին:

«Հինգով հաջորդվող երեք քայլերի» օրերի առաջին հանգրվանը առաջին հրեշտակն է, երեսուն օրը՝ երկրորդ հրեշտակը, իսկ «հինգով հաջորդվող երեք քայլերի» օրերի երկրորդ հանգրվանը՝ երրորդ հրեշտակը: Այս երեք քայլերը ընդգրկում են ամբողջ Պենտեկոստեական շրջանը մինչև Պենտեկոստե, որն այնուհետև նշանավորում է Վրանաց տոնի յոթ օրերի սկիզբը, ինչը ներկայացնում է վերջին անձրևի հեղումը կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ընթացքում՝ սկսվելով Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքից և շարունակվելով մինչև Միքայելը կանգնի, և մարդկային փորձության ժամանակը փակվի: Կառույցը աստվածային է, սակայն այն առաջ է բերում որոշ լուրջ նկատառումներ:

Լուրջ նկատառումներ

Ակնհայտ է, որ «շեփորներով, համբարձմամբ և դատաստանով» ներկայացված հանգրվանային նշանը հանդիսանում է լիթմոսային և երրորդ փորձությունը: Երրորդ փորձությունը միշտ լիթմոսային փորձությունն է, որտեղ բնավորությունը դրսևորվում է, բայց երբեք չի զարգանում:

«Բնավորությունը բացահայտվում է ճգնաժամի միջոցով: Երբ կեսգիշերին լրջահնչյուն ձայնը հռչակեց. «Ահա փեսան գալիս է, ելե՛ք նրան ընդառաջ», ննջող կույսերը զարթնեցին իրենց քնից, և երևաց, թե ովքեր էին պատրաստություն արել այդ իրադարձության համար: Երկու կողմերն էլ անակնկալի եկան, բայց մեկը պատրաստ էր արտակարգ պահին, իսկ մյուսը գտնվեց առանց պատրաստության: Բնավորությունը բացահայտվում է հանգամանքների միջոցով: Արտակարգ իրավիճակները ի հայտ են բերում բնավորության իսկական մետաղը: Ինչ-որ հանկարծակի և չսպասված աղետ, վիշտ կամ ճգնաժամ, ինչ-որ անսպասելի հիվանդություն կամ տառապանք, մի բան, որ հոգին դեմառդեմ է կանգնեցնում մահվան հետ, կբացահայտի բնավորության ճշմարիտ ներքին էությունը: Կհայտնվի, կա՞րդյոք Աստծո խոսքի խոստումների հանդեպ որևէ իրական հավատ: Կհայտնվի, արդյոք հոգին պահպանվո՞ւմ է շնորհով, կա՞յուղ անոթի մեջ՝ ճրագի հետ միասին:»

«Փորձության ժամանակներ գալիս են բոլորի վրա: Ինչպե՞ս ենք մենք վարում ինքներս մեզ Աստծո փորձության և քննության ներքո: Մե՞քում են արդյոք մեր ճրագները, թե՞ մենք դեռ պահում ենք դրանք վառված: Պատրա՞ստ ենք ամեն արտակարգ իրավիճակի՝ Նրա հետ մեր կապով, Ով լի է շնորհով և ճշմարտությամբ: Հինգ իմաստուն կույսերը չէին կարող իրենց բնավորությունը հաղորդել հինգ անմիտ կույսերին: Բնավորությունը պետք է կազմավորվի մեր կողմից՝ որպես առանձին անձեր»: Review and Herald, October 17, 1895.

Երբ փողերի տոնի սահմանաքարը հասնում է, քո բնավորությունը հավիտյան կնքվում է, դու բարձրացվում ես որպես դրոշ, և քո մեղքերը հավիտյան ջնջվում են: Երեք քայլերը ներկայացնում են կնքման երեք կողմերը: Կեսգիշերյան աղաղակի լուրի գալուստը բացահայտում է նրանց, ովքեր յուր ունեն և ովքեր բարձրացվում են որպես դրոշ, երբ նրանց մեղքերը վերացվում են: Լուրը, գործը և կնիքը բոլորը մեկ սահմանաքար են: Դա այնպիսի սահմանաքար է, «որ հոգին դեմ առ դեմ է կանգնեցնում մահվան հետ»՝ «անսպասելի աղետի» պատճառով: Իսլամի փողը ներկայացնում է այդ «անսպասելի աղետը»: Այդ պահին «Ահա Փեսան գալիս է» լուրը հռչակվում է կիրակնօրյա օրենքից հինգ օր առաջ, երբ լուրը փոխվում է երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակի:

ուղենշի երեք քայլերը նույնացնող տարրեր են հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման և բարձրացման՝ Կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ: Պարզ է, որ «փողեր, համբարձում և դատաստան» չափանիշը ներկայացվել է Exeter-ի ճամբարային ժողովով: Քավության օրվա և Պենտեկոստեի միջև եղած հինգ օրերը ներկայացնում են Exeter-ի ճամբարային ժողովի ավարտից՝ օգոստոսի 17-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, երբ դուրը փակվեց, ընկած վաթսունվեց օրերը: Միլլերի շարժման պատմության այդ վաթսունվեց օրերը պատկերում են վերջին օրերը, և այս առումով դրանք պատկերում են Կեսգիշերային աղաղակի պատգամի հռչակումը հարյուր քառասունչորս հազարի կողմից:

Հոգեգալուստին նախորդող հինգ օրերը համընկնում են Միլլերականների այն վաթսունվեց օրերի հետ, երբ նրանք հռչակում էին Կեսգիշերային աղաղակի պատգամը, որը նույնպես նախապատկերված էր Քրիստոսի հաղթական մուտքով Երուսաղեմ: Երեք քայլերից առաջինը փողերի տոնն է, որը յոթներորդ փողն է, կամ երրորդ վայր, կամ Իսլամը վերջին օրերում, և Քրիստոսի հաղթական մուտքին նախորդել էր մի էշի արձակվելը:

Մարգարեաբար սա ցույց է տալիս, որ ավանակի արձակվելը նշանավորում է հաղթական մուտքի սկիզբը, որը Կեսգիշերյան աղաղակն է: Աստվածաշնչյան մարգարեությունը վերջին օրերում պետք է կիրառվի Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության երկրի գագանի՝ Միացյալ Նահանգների նկատմամբ: Իսլամը պիտի հարվածի Միացյալ Նահանգներին, ինչպես եղավ 9/11-ին, և այդպիսով պիտի նշանավորվի Կեսգիշերյան աղաղակի հռչակման սկիզբը՝ Իսլամի կողմից Միացյալ Նահանգների դեմ կատարված մի նշանակալի հարվածով, ինչպես նաև Կեսգիշերյան աղաղակի հռչակման ավարտը՝ Իսլամի կողմից Միացյալ Նահանգների դեմ կատարված մեկ այլ նշանակալի հարվածով, որովհետև Հիսուսը

միշտ որևէ բանի ավարտը պատկերավորում է որևէ բանի սկզբով:

Հոգեգալստյան պատգամը Բարձր աղաղակի պատգամն է, և Բարձր աղաղակը պարզապես Կեսգիշերային աղաղակի պատգամի սաստկացումն է: Միլլերական պատմության մեջ Կեսգիշերային աղաղակն ավարտվեց, երբ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին դուռը փակվեց, և վերջին օրերում այն ավարտվում է, երբ դուռը փակվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Հոգեգալստյան օրը Պետրոսը հռչակեց Հովելի պատգամը, և Հոգեգալուստը Կեսգիշերային աղաղակի օմեգա-ավարտն է, ուստի Կեսգիշերային աղաղակի ալֆա-սկիզբը՝ Պետրոսը, մարգարեական անհրաժեշտությամբ պետք է ևս Հովելի պատգամը ներկայացնի: Կեսգիշերային աղաղակի ժամանակ Պետրոսը Գործք առաքելոց երկրորդ գլխում է՝ վերնատանը, երրորդ ժամին, և ապա նույն օրը՝ իններորդ ժամին, նա տաճարում է՝ հռչակելով Հովելի պատգամը:

Պետրոսը Հոգեգալստին ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի խորհրդանիշը, ինչը Կեսգիշերի աղաղակի վախճանն է, և նա նաև հարյուր քառասունչորս հազարի խորհրդանիշն է Կեսգիշերի աղաղակի սկզբում: Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումն ու բարձրացումն սկսվում են էշի արձակմամբ, երբ իսլամը հարվածում է: Երբ Միլլերականները հեռացան Էքսեթերի ճամբարային ժողովից, նրանք պատգամը տարան ինչպես մակընթաց ալիք, և խորհրդանշականորեն նախատիպեցին այն հարյուր քառասունչորս հազարի, որոնք կրկնում են այդ փորձառությունը:

Այս կիրառությունը դառնում է ավելի լուրջ, երբ ճանաչում ես, որ Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր հռչակում են Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը Պենտեկոստեի շրջանի լակմուսային և երրորդ փորձության ժամանակ: Պենտեկոստեի ժամանակ Պետրոսի համար երրորդ ժամը նրան դնում է վերնատանը, իսկ վերնատունը նաև Պենտեկոստեից առաջ եղած տասը օրերն են: Պենտեկոստեի շրջանի երկրորդ փորձությունը այն երեսունօրյա տաճարային փորձությունն է, որ հաջորդում է հիմնադիր փորձությանը: Տաճարի երկրորդ փորձությունը պահանջում է, որ հավատարիմները հավատքով մտնեն Սրբությունների Սրբությունը, որտեղ նրանց մեղքերը ջնջվում են, և որտեղ նրանք հավատքով նստեցվում են Քրիստոսի հետ երկնային վայրերում: Գործք առաքելոց գիրքը մեզ տեղեկացնում է, որ Պետրոսը Հովելի գրքից իր քարոզը սկսեց վերնատանը՝ երրորդ ժամին, ապա իններորդ ժամին նա տաճարում էր:

Սակայն Պետրոսը, տասնմեկի հետ կանգնած, բարձրացրեց իր ձայնը և ասաց նրանց. «Հրեաստանի՝ տղամարդիկ, և դուք բոլորդ, որ բնակվում եք Երուսաղեմում, թող ձեզ հայտնի լինի այս, և ականջ դրեք իմ խոսքերին. որովհետև սրանք հարբած չեն, ինչպես դուք եք կարծում, քանի որ օրվա միայն երրորդ ժամն է: Այլ սա է այն, ինչ ասվեց Հովել մարգարեի միջոցով»: ... Իսկ Պետրոսն ու Հովհաննեսը միասին բարձրանում էին տաճար՝ աղոթքի ժամին, որ իններորդ ժամն էր: Գործք 2:14–16; 3:1.

Քրիստոսը խաչին մեխվեց երրորդ ժամին, և Նա մահացավ իններորդ ժամին: Նրա մահը, թաղումը և հարությունը մեկ սահմանաքար են՝ երեք փուլերով: Երրորդ փուլը՝ առաջին պտուղների օրը, սկիզբ է դնում այն հիսուն օրերին, որոնք ավարտվում են Պենտեկոստեով: Պենտեկոստեական շրջանի ալֆայում երրորդ և իններորդ ժամերը ներկայացնում են հստակ հակադրություն, որովհետև Քրիստոսը կենդանի էր երրորդ ժամին և մեռած՝ իններորդ ժամին: Պետրոսը վերնատանն էր երրորդ ժամին և տաճարում՝ իններորդ ժամին:

Քրիստոսի ժամանակների հիսուն սուրբ օրերից բաղկացած Պենտեկոստեական շրջանը մի սուրբ մարգարեական ժամանակահատված էր, որն անմիջականորեն կապված էր երկու հազար երեք հարյուր տարիների մարգարեության հետ: Այն հատկապես կապված էր Դանիել իննի մեջ հրեական ազգի համար սահմանված չորս հարյուր իննսուն տարիների վերջին շաբաթի հետ: Այդ սուրբ շաբաթը, երբ Քրիստոս հաստատեց ուխտը, բաժանված էր 1,260 մարգարեական օրերից կազմված երկու հավասար ժամանակահատվածների: Այդ շաբաթի սիրտը խաչն էր: Խաչը մատնանշում է երրորդ և իններորդ ժամը, և Պետրոսը Պենտեկոստեին նույնն է անում: 34 թվականին, նույն այդ սուրբ շաբաթի վերջում, երբ Կոռնելիոսը Կեսարիա Մարիտիմայից մարդ ուղարկեց Պետրոսի հետևից, իններորդ ժամն էր:

Կեսարիայում մի մարդ կար՝ Կոռնելիոս անունով, իտալական կոչված գնդի հարյուրապետ, մի բարեպաշտ մարդ, որը, իր ողջ տան հետ միասին, վախենում էր Աստծուց, ժողովրդին շատ ողորմություն էր տալիս և մշտապես աղոթում էր Աստծուն: Նա ցերեկվա իններորդ ժամի մոտ մի տեսիլքի մեջ հստակ տեսավ, թե ինչպես Աստծու հրեշտակը եկավ իր մոտ և ասաց նրան. «Կոռնելիոս»: Եվ նա, նրան նայելով, վախեցավ ու ասաց. «Ի՞նչ է, Տե՛ր»: Եվ նա ասաց նրան. «Քո աղոթքները և քո ողորմությունները հիշատակի համար վեր ելան Աստծու առաջ: Եվ այժմ մարդիկ ուղարկիր Հովպե, և կանչիր Սիմոն անունով մեկին, որի ազգանունը Պետրոս է»: Գործք 10:1-5:

Հաջորդ օրը, Պետրոսը վեցերորդ ժամի մոտ տանիք է բարձրանում աղոթելու:

Եվ մյուս օրը, երբ նրանք ճանապարհ էին գնում և մերձենում էին քաղաքին, Պետրոսը մոտ վեցերորդ ժամին բարձրացավ տանիք՝ աղոթելու: Եվ նա խիստ քաղցեց ու ցանկանում էր ուտել. բայց մինչ նրանք պատրաստում էին, նա հափշտակության մեջ ընկավ, և տեսավ երկինքը բացված, և մի անոթ իջնում էր դեպի իրեն, ասես մի մեծ սավան՝ չորս անկյուններից կապված, և իջեցվում էր երկրի վրա, որի մեջ կային երկրի ամեն տեսակ չորքոտանի կենդանիներ, և զազաններ, և սողուններ, և երկնքի թռչուններ: Եվ մի ձայն եկավ դեպի նրան. «Վե՛ր կաց, Պետրոս, մորթի՛ր և կե՛ր»: Բայց Պետրոսն ասաց. «Ո՛չ, Տե՛ր, որովհետև ես երբեք չեմ կերել ոչ մի սովորական կամ անմաքուր բան»: Եվ ձայնը երկրորդ անգամ դարձյալ խոսեց նրան. «Ինչ որ Աստված մաքրեց, դու սովորական մի՛ կոչիր»: Սա եղավ երեք անգամ, և անոթը դարձյալ վեր առնվեց երկինք: Գործք 10:9-16.

Պետրոսին Կեսարիա գալու կոչը կատարվում է իններորդ ժամին, երբ մի հրեշտակ գալիս է՝ դիմելու Կոռնելիոսին: Կոռնելիոսը ներկայացնում է Աստծո մյուս

զավակներին, որոնք Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ կանչվում են Բաբելոնից դուրս: Այն հրեշտակը, որ գալիս է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, Հայտնություն տասնութի երկրորդ ձայնն է, որը կանչում է նրանց, ովքեր դեռևս Բաբելոնում են, փախչելու: Պետրոսը հարյուր քառասունչորս հազարն է, իսկ Կոռնելիոսը՝ տասնմեկերորդ ժամի աշխատավորները, որոնք Պետրոսին ներկայացվում են որպես անմաքուր կենդանիներ: Պետրոսի և Կոռնելիոսի հարաբերությունը Հայտնություն յոթի հարաբերությունն է, որտեղ հարյուր քառասունչորս հազարը նույնացվում են մեծ բազմության հետ կապված: Պետրոսին երեք անգամ հրամայվեց վեր կենալ, մորթել և ուտել: Որպես հարյուր քառասունչորս հազար՝ Կոռնելիոսից եկող կանչն այն վայրն է, որտեղ դրոշը հրամայվում է վեր կենալ:

Կոռնելիոսը գտնվում է Կեսարիա Մարիտիմայում, որը երբեմն կոչվում է Ծովեզրյա Կեսարիա: Հայտնություն տասնյոթը տեղեկացնում է մեզ, որ «ջրերը» «ժողովուրդներ են, և բազմություններ, և ազգեր, և լեզուներ»: Ջրերը նրանք են, որ Աստծո եկեղեցուց դուրս են, և Հայտնության մեջ, ինչպես նաև Պետրոսի՝ անմաքուր գազանների տեսիլքում, չորս թիվը ներկայացնում է ամբողջ աշխարհը: Պետրոսի տեսիլքում կան չորս զանազան գազաններ, և նրանք իջնում են մի սավանի մեջ, որը բռնված է իր չորս անկյուններից: Պետրոսի հարաբերությունը Կոռնելիոսի հետ նույնպես ներկայացված է Նոյով և այն գազաններով, որոնք բարձրացան տապանը:

Պետրոսը գտնվում էր Յոպպեում, որ նշանակում է «պայծառ և գեղեցիկ», որովհետև, որպես հարյուր քառասունչորս հազարի խորհրդանիշ, Պետրոսը հեթանոսների համար այն պայծառ և գեղեցիկ դրոշն է: Իններորդ ժամին հեթանոսներն արթնանում են դեպի դրոշը, որը Քույր Ուայթը նույնացնում է շաբաթի, Աստծո օրենքի, երրորդ հրեշտակի պատգամի և աշխարհի շուրջը գտնվող այն միսիոներների հետ, որոնք կրում են վերջին օրերի պատգամը: Կոռնելիոսը արթնացվեց դեպի դրոշը, երբ հրեշտակը իններորդ ժամին եկավ ծովեզրյա Կեսարիա: Այնուհետև Հոգեգալստյան կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ պատգամը գնում է աշխարհ՝ ծովը:

Դրոշի բարձրացումը ներկայացված է նաև որպես Տիրոջ տան բարձրացվելը լեռներից վեր, և Պետրոսը աղոթում էր գեղեցիկ, պայծառ Հոպպե քաղաքի տանիքի վրա՝ վեցերորդ ժամին, իններորդ ժամի կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ: Երբ հարյուր քառասունչորս հազարները կնքվեն, աշխարհի ներսում ճգնաժամի հանգամանքները Աստծո մյուս զավակներին, որոնք դեռևս Բաբելոնում են, կմղեն լույս որոնելու: Նրանք առաջնորդվում են, որպեսզի Հոպպեում գտնեն Պետրոսին տան կտուրի վրա:

Պետրոսը նաև Մատթեոս տասնվեցերորդ գլխում գտնվում էր Կեսարիա Փիլիպպեում: Հերմոն լեռան ստորոտում գտնվող Կեսարիա Փիլիպպեն կրում էր նույն անունը, ինչ ծովեզրյա Կեսարիան, սակայն ուներ հստակ հակադրություն, քանի որ քաղաքներից մեկը ցամաքի վրա էր, իսկ մյուսը՝ ծովի վրա: Քրիստոսի խաչելությունը երրորդ ժամին և Նրա մահը՝ իններորդին, մատնանշում են կյանքի և մահվան հստակ հակադրություն: Պետրոսի՝ Հոգեգալստյան տոնի երրորդ և իններորդ ժամերին լինելը մատնանշում է հստակ հակադրություն վերնատնից մինչև տաճար: Ցամաքի վրա գտնվող Կեսարիան

կամ ծովեզրյա Կեսարիան ներկայացնում է երրորդ և իններորդ ժամի անհրաժեշտ մարգարեական հակադրությունը, սակայն չկա ուղղակի հղում երրորդ ժամին, երբ Պետրոսը գտնվում էր Կեսարիա Փիլիպպեում: Երկու կամ երեք վկաների վկայությամբ մի բան հաստատվում է, և խաչի երրորդ ու իններորդ ժամերով, ինչպես նաև Հոգեգալստյան օրը, երկու օրինակներն էլ ներկայացված են մեկ անձի միջոցով՝ լինի Քրիստոսը կենդանի կամ գերեզմանում, կամ Պետրոսը՝ վերնատանը կամ տաճարում:

Երրորդ և իններորդ ժամերի՝ երկու Կեսարիաների առնչությամբ տրված երրորդ վկայությունը Պետրոսին նույնացնում է որպես հիմնական կերպար երկու դեպքերում էլ, ինչպես Քրիստոսն էր հիսունօրյա ժամանակաշրջանի սկզբում, և Պետրոսը՝ նույն այդ ժամանակաշրջանի վերջում: Երրորդ ժամի ալֆա կերպարը նույնն է, ինչ իններորդ ժամի օմեգա կերպարը, և սա մեկ վկայություն է տալիս, որ Կեսարիա Փիլիպպեն երկու Կեսարիաների ալֆան է: Երկրորդ վկան այն է, որ երկու քաղաքների անունը նույնն է, ուստի հիմնական կերպարի անունը և քաղաքի անունը նույնն են: Երրորդ վկան ցամաքի և ծովի հակադրությունն է: Երբ Պետրոսը Կեսարիա Փիլիպպեում էր, երրորդ ժամն էր: Այստեղ է, որ պատգամն ավելի լուրջ է դառնում:

Ճիշտ է նույն անունն ունեցող երկու քաղաքները համապատասխանեցնել միմյանց, և հենց դա էլ մենք անում ենք, սակայն կիրառության մեջ ներառում ենք նաև երրորդ և իններորդ ժամը՝ հիմնվելով խաչի վրա Քրիստոսի և Հոգեգալստին Պետրոսի վկայության վրա: Երեք գծերը միավորելով՝ Քրիստոսի երրորդ և իններորդ ժամը, Հոգեգալստին Պետրոսի երրորդ և իններորդ ժամը,— մենք հաստատում ենք երրորդ ժամը Կեսարիա Փիլիպպեում: Նույն այդ մարգարեական տրամաբանությունը պետք է կիրառվի Կոռնելիոսի նկատմամբ՝ իններորդ ժամին, Պետրոսի նկատմամբ՝ վեցերորդ ժամին, և ապա Պետրոսի նկատմամբ՝ Կեսարիա Փիլիպպեում՝ երրորդ ժամին:

Պետրոսը ներկա է բոլոր երեք սահմանաքարերին, Կոռնելիոսը՝ վեցերորդ և իններորդ ժամերին՝ Պետրոսի հետ, բայց ոչ՝ երրորդին՝ Կեսարիա Փիլիպպեում: Գիծը կապակցված է, որովհետև յուրաքանչյուր քայլ համապատասխանում է կա՛մ երրորդ, կա՛մ վեցերորդ, կա՛մ իններորդ ժամին՝ համապատասխանաբար Կեսարիա Փիլիպպեից մինչև Հոպպե, ապա մինչև Օովային Կեսարիա: Երկու Կեսարիաներն էլ իրենց մշակութային արմատներով կապված էին թե՛ Հունաստանին, թե՛ Հռոմին, սակայն Կեսարիա Փիլիպպեի առանձնահատկությունն այն էր, որ այն հեռավոր, միստիկական հեթանոսության մարմնավորումն էր, իսկ ծովեզրյա Կեսարիան առևտրական և վարչական կենտրոն էր՝ միախառնելով հունական մշակույթը հռոմեական կառավարման հետ: Կեսարիա Փիլիպպեն եկեղեցական քաղաքականության խորհրդանիշն էր, իսկ Օովային Կեսարիան՝ պետական քաղաքականության:

Կեսարիայից մինչև Կեսարիա գծում Հովփեն երեք քայլերից միջին քայլն է: Այդ երեք քայլերը ներկայացված են երրորդ, վեցերորդ և իններորդ ժամերով: Օովեզրյա Կեսարիան իններորդ ժամին Կիրակնօրյա օրենքն է, երբ ավետարանը գնում է դեպի հեթանոսները: Դրանից երեք ժամ առաջ՝ վեցերորդ ժամին, Պետրոսը գտնվում է Հովփեում՝ լուսավոր և փայլուն քաղաքում: Դրանից երեք ժամ առաջ Պետրոսը գտնվում

է Փողերի տոնին՝ երրորդ ժամին: Կեսարիայից մինչև Կեսարիա ժամանակահատվածը Կեսգիշերյան աղաղակի շրջանն է: Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր սկզբից մինչև վերջ հռչակում են Կեսգիշերյան աղաղակը, որովհետև Հիսուսը միշտ սկզբին համապատասխանեցնում է վախճանը: Կեսգիշերյան աղաղակը սկսվում է այն սահմանաքարի մոտ, որը Փողերի տոնն է, երբ արձակվում է էշը, և որտեղ Պետրոսը հռչակում է Հովելի պատգամը:

Պետրոսը շեփորների տոնի եռաստիճան ճանապարհանիշի մոտ է՝ համբարձումը, որին հաջորդում է դատաստանը: Այդ ճանապարհանիշի մոտ, Մատթեոս տասնվեցում, բարձրացվում է այն հարցը, թե ով էր Քրիստոսը: Պետրոսի անունը փոխվում է, և Քրիստոսի կողմից հայտարարվում է, որ հենց այս Վեմի վրա է Նա կառուցում Իր եկեղեցին: Այն Վեմը, որի վրա տաճարն է կառուցված, հիմքն է, և Պետրոսը Կեսարիա Փիլիպպեում առաջին հրեշտակի պատգամն է, որը հիմնարար պատգամն է: Երբ Պետրոսը հասնում է հաջորդ աստիճանին՝ Հոպպեում, նա համբարձվում է, ինչպես Քրիստոսը՝ դեմ առ դեմ ուսուցման քառասուն օրերի ավարտին: Համբարձումը նաև գուգահեռ է խաչին՝ փրկության պատմության առաջնային դրոշանին. իսկ խաչը բաժանված է երկու մասի՝ երկու ավագակներով, վարագույրի պատռվելով դեպի Սրբությունների Սուրբը, խավարով և ժամերով:

Եվ վեցերորդ ժամից մինչև իններորդ ժամը խավար եղավ ամբողջ երկրի վրա: Եվ իններորդ ժամի մոտ Հիսուսը բարձր ձայնով աղաղակեց՝ ասելով. «Էլի՛, Էլի՛, լամա սաբաքթանի՛», այսինքն՝ «Աստվա՛ծ իմ, Աստվա՛ծ իմ, ինչո՞ւ թողեցիր ինձ»:
Մատթեոս 27:45, 46.

Հոպպեում, վեցերորդ ժամին, Պետրոսը գտնվում է մարգարեական բաժանման մի կետում՝ կորածների և փրկվածների միջև, լույսի և խավարի միջև, ինչպես նաև Կեսգիշերյան Աղաղակի սկզբի և ավարտի միջև: Այդ ընդհատումը շեշտադրում է հարյուր քառասունչորս հազարի Լաոդիկեական շարժումից դեպի հարյուր քառասունչորս հազարի Փիլադելֆիական շարժման անցումը: Այն նշանավորում է Լաոդիկեական Յոթներորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցու լիակատար մերժումը: Քավության օրվա կողմից ներկայացված դատաստանի այդ փակ դուռը գալիս է Հոգեգալստյան կիրակնօրյա օրենքից հինգ օր առաջ: Այդ դատաստանին նախորդում է համբարձումը, իսկ դրանից առաջ՝ փողի պատգամը: Այդ երեք քայլերը ներկայացնում են այն ճանապարհային նշանը, որտեղ Աստծո կնիքը դրվում է, և Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամը հաղթական եկեղեցու կողմից հռչակվում է Կոռնելիոսով ներկայացվածներին:

Պետրոսը հռչակում է լուրը Պենտեկոստեին, իսկ Պենտեկոստեն նշանավորում է Կեսգիշերյան աղաղակի լուրի ավարտը: Ուստի մարգարեական անհրաժեշտությամբ Պետրոսը պետք է հռչակի այդ լուրը նաև Կեսգիշերյան աղաղակի ժամանակաշրջանի սկզբում: Սկիզբը միշտ պատկերում է վերջը: Պետրոսի Կեսգիշերյան աղաղակի լուրը գորավորվում է, երբ Իսլամի էշը արձակվում է և հարձակվում Միացյալ Նահանգների վրա, ինչպես որ այն կրկին անում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այն փաստը, որ Պետրոսը լուրը հռչակում է Պենտեկոստեի երրորդ և իններորդ ժամին, նույնացնում է

Կեսգիշերյան աղաղակի սկիզբն ու ավարտը:

Այն ժամանակագրական գծում, որ մենք դիտարկում ենք, այն քառասուն օրերը, որոնք ավարտվում են Քրիստոսի համբարձմամբ, միաժամանակ նաև սկսում են վերնատան տասը օրերը: Տասը օրերի հինգերորդ օրը Քավության օրը ցույց է տալիս, որ Իսրայելի մեղքերը ջնջվել են, և եկեղեցին իրեն պատրաստ է արել: Երրորդ ժամին էր, որ Պետրոսը Պենտեկոստեին վերնատանն էր: Կիրակնօրյա օրենքի իններորդ ժամին պատգամը փոխվում է կեսգիշերից դեպի բարձր աղաղակ:

Պետրոսի կողմից Կեսգիշերային աղաղակի պատգամի հռչակումը տեղի է ունենում այն ժամանակ, երբ նա գտնվում է երրորդ ժամում: Այդ պատգամը նշանավորվում է փողերի տոնով, երբ ավանակն արձակվում է, ինչպես նաև Կեսարիա Փիլիպպեով, իսկ Կեսարիա Փիլիպպեն նաև Պանիում է: Պանիումը ներկայացված է Դանիել տասնմեկի տասներեքից մինչև տասնհինգ համարներում: Պետրոսը նույնացնում է ոչ միայն իսլամական հարվածը Միացյալ Նահանգների վրա, երբ ավանակն արձակվում է Կեսգիշերային աղաղակի հռչակման սկզբում, այլև Պետրոսը միաժամանակ գտնվում է Պանիումի ճակատամարտում, որը տանում է դեպի կիրակնօրյա օրենքը: Պանիումի ճակատամարտը զուգահեռ իրադարձություն է Միացյալ Նահանգների վրա իսլամական հարվածին:

Այս բաները կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: